

[Ellisabeth Arnold]

1980'ernes store økonomiske genopretning er ved at fortage sig. Man lægger skattereformen for had, men sandheden er, at Danmark har vænnet sig til at være et lavinflationssamfund fra at have været et højinflationssamfund.

Hvad er det, der truer en boligejer? Det er mange forskellige ting, og det kommer fuldstændig an på, hvordan ens personlige forhold er, hvilken aldersgruppe man er i, og hvordan man ellers har indrettet sit liv. Det, der truer en boligejer, er nok så meget skilsmisse, dødsfald, arbejdsløshed, svamp og rotter, som det er rentefradragsrettens eventuelle bortfald.

Sagen er, at den bedste sikring for en boligejer i mange år har været en høj inflation. Det var ikke ukendt, dengang medvindsgenerationen købte hus for 15-20 år siden, at der ved housewarming parties blev udbragt et stort leve for inflationen. Lønnen steg hurtigt, gælden blev hurtigt udhulet, alt var godt, men sådan er det ikke mere, og det har danskerne vænnet sig til.

Det er også urimeligt at sige, at alt det, der er sket, er skattereformens skyld, for det kommer f.eks. også an på, hvor i landet man bor. Det viste sig meget hurtigt, da effekten af den lave inflation og skattereformens indførelse begyndte at vise sig rundt om i landet, at tvangsauktioner stort set var ukendte i Vardeområdet, mens de florerede i Nordsjællands whiskeybælte. Jeg må sige til hr. Jens Thoft fra SF, at han har fuldstændig indlysende ret i sin beskrivelse af rentefradragsrettens effekt på den almindelige retsopfattelse. Det kan ikke være rimeligt, at jo større bolig man har, jo større offentligt tilskud får man, og det hjælper ikke, at hr. Kim Behnke siger, at fradraget altid er 30 pct., for 30 pct. af en bolig med en meget stor værdi er nu altså betydelig mere end 30 pct. af et lille husmandssted i Varde, så det kan altså ikke nytte noget at sige, at det er fuldstændig ens fra boligejer til boligejer. Det har været sådan, at jo større en ejendom man har haft, jo større et fradrag har man kunnet benytte sig af. Det har været fuldstændig legitimt, fuldstændig normalt, og der er ikke noget galt med det, men det forvrider altså vores skattesystem og fordelingspolitikken i Danmark.

Hvis man er en ældre boligejer – pensionist og sikkert gældfri – er truslen mod ens bolig overhovedet ikke rentefradraget og såmænd heller ikke, at inflationen skulle blive lav, men

de høje skatter, og dem vil vi gerne have sat ned. Også lejeværdien vil vi da gerne kigge på i forbindelse med ændringer af skattesystemet, og så er vi tilbage til ændringerne i skattesystemet i det hele taget.

Der blev 6. januar i år nedsat dette udvalg om personbeskatningen, og jeg vil tillade mig at læse højt fra indledningen af kommissoriet:

»I de senere år er gennemført skattereformer i stort set samtlige OECD-lande. Et hovedelement i reformerne er betydelige reduktioner i den effektive marginalbeskatning. Skattereformerne indgår som et led i en økonomisk strukturpolitik, der sigter på at øge den økonomiske vækst, fleksibiliteten på arbejdsmarkedet og dermed også beskæftigelsen.«

Blikket vendes i dette kommissorium mod omverdenen. Vi lever i et åbent samfund, og man kan ikke isolere sig. Hvor længe tror Fremskridtspartiet og for den sags skyld CD, at vi kan opretholde fradragssystemer i Danmark, der er fuldstændig enestående i det internationale samfund? Prøv at se, hvordan de lande, der omgiver os, har ændret deres skattesystemer. Er der nogen andre lande, der har den slags fradragsregler, som vi har? Der er vist ét enkelt, men så er det også slut. Derfor er det vigtigt, at kommissoriet for dette udvalg tager udgangspunkt i, at vi lever i en international verden, og at vi ikke kan mure os inde og tro, at vi kan isolere os.

Pkt. 5 i kommissoriets udpindede opgaver er blevet nævnt flere gange, og jeg skal blot bemærke, at adskillige personer i løbet af debatten har citeret forkert fra dette punkt. Der står:

»En opfyldelse af Folketingets vedtagelse om, at der ved fremtidige ændringer af skattesystemet ikke må ske forringelser af boligejernes samlede skattemæssige situation . . .«

Det lille ord »samlede« er behændigt blevet udeladt af flere af dem, der har læst højt af dette kommissorium. Jeg synes, det er vigtigt, at ordet »samlede« kommer med, det giver trods alt en beskrivelse af det, som fru Bente Juncker sagde før om, at det drejer sig om en blandet gruppe personer, der har meget forskellige forhold.

Det er vigtigt, at udvalget får lov at arbejde færdigt. Som det tidligere i dag er blevet nævnt, er det måske ikke altid så frygtelig vigtigt, hvad der bliver sagt herinde, men det er meget vigtigt, hvad vi vedtager, og jeg synes, vi